

La porțile speranței ...

... unor mari împliniri, profesionale și nu numai, se află astăzi, în preajma repartizării pe posturi, absolvenții Școlii Naționale de Grefieri. Sunt tineri, pregătiți, dornici de afirmare, plini de entuziasm și dăruire.

Ei știu că și-au ales o profesie dificilă, plină de responsabilități, știu că vor avea nevoie de toate cunoștințele pe care le-au dobândit și de toată energia tinereții lor efervescente pentru a reuși să schimbe câte ceva din ceea ce le va sta în calea visurilor care se cer împlinite.

Știu că se află la finalul unei formări intensive, care i-a stimulat să se pregătească temeinic, să devină competitivi, să nu se mulțumească niciodată cu un minim suficient; rezultatele obținute vorbesc cu prisosință de acest lucru!

Știu că nu le va fi ușor; știu că sunt multe de făcut în profesia lor, mai ales în această perioadă de reformă și că se așteaptă foarte mult de la ei. Știu că nimic valoros și adevărat nu se obține fără a plăti prețul multor eforturi și renunțări.

Știu că există și riscul multor dezamăgiri, mai ales pe planul relațiilor umane, în cadrul colectivelor în care vor intra, dar speră că vor avea puterea și înțelepciunea că vor schimba lucrurile în bine.

Știu că nici un efort nu este prea mare pentru a se autodepăși în fiecare zi, și mulți dintre ei, chiar pentru a visa mult mai departe (spre Institutul Național al Magistraturii sau, de ce nu, spre alte oportunități pe care o carieră le poate oferi).

Știu că instanțele și parchetele așteaptă de la ei calitate, eficiență, dăruire...

Știu, vor, pot! Au dovedit că sunt niște oameni de excepție, capabili de multe surprize plăcute pentru toți cei cu care interacționează - la școală au dovedit acest lucru în multe împrejurări, chiar această revistă născută din entuziasmul, talentul și dăruirea lor fiind o mărturie.

Nu putem acum, la finalul cursurilor acestei minunate promoții, decât să ne punem mâna streășină la suflet și să privim în urma lor cu drag: cu un ochi care plânge, pentru că orice despărțire este dureroasă, iar cu celălalt ochi care râde, la gândul că cei ce se află acum în fața unui nou început, a unei noi provocări.

Să le dorim, deci, un drum minunat, presărat cu toate împlinirile donite! Și, așa cum spunea un mare filosof contemporan, nu uitați că viața este un lung șir de oferte de destin; priviți mereu, cu atenție, în jurul vostru!

**Director S.N.G.,
judecător Cristiana-Mihaela CRĂCIUNESCU**

În prezentul articol aducem în discuție două noțiuni, "parte" și "reprezentant legal", ce adeseori se suprapun în practică (vrem să credem că este vorba doar de obișnuință și nu de o confuzie)
(pag. 2)

"Nu cred în despotism, tiranie și atitudine discreționară. Cred în armonie, echilibru și echitate. Cred în puterea sfântă a cunoașterii, a cuvântului cald, a încurajării, a recompensei."

(pag. 3)

ianuarie 2005 - arta încheierilor se transpune în toată splendoarea în examene succesive;

1 februarie - apare numărul doi din *Grefieru'* (...) are loc cea mai relaxantă și aerisită perioadă din istoria cursanților S.N.G.: încheieri, examene la proceduri.

iulie - se ci-tește pe tren, cu metoda oarbă, *Grefieru'* ...

Nu vă panicați!
(pag. 4)

"...să nu te plângi... să accepți că tu ți-ai ales această meserie și ea implică și disprețul justițiabilului... (...) este livrat la pachet o dată cu profesia și mândria de a o exercita."

(pag. 2)

"Norah Jones și-a dezvoltat stilul muzical, constând în jazz, pop tradițional cu accente de blues, folk și country (...) muzica sa nu este doar un fundal pe care-l poți folosi pentru a estompa alte zgomote, de unde și nevoia de a o asculta cu atenție și plăcere... din nou.

(pag. 7)

Despre disprețul justițiabilului și competența afectivă a judecătorului

Acest titlu a fost văzut inițial ca pentru un pamflet. Dar m-am răzgândit.

N-am să evoc „starea națiunii”, „reforma justiției”, „situația economico-socială” și altele asemenea. Preocuparea mea este una mărunță și insistentă, ca bâzâitul unui țânțar. Deranjează.

Adică sunt judecător. Tu ești sau vei fi grefier. Vom verifica împreună proceduri, date, persoane, adrese, vom susține ședințe de judecată, audia părți, asculta susțineri diverse, consemna, redacta, verifica, comunica, îndrepta, recomunica, investi, aresta, pune în libertate și altele asemenea.

Ești pregătit?
Ești pregătit?

Profesional, ești sau vei fi. Nu aceasta îmi este acum problema. Dar va trebui să relaționăm cu publicul.

Nimic nou sub soare, vei spune, ca și mine, plin de încredere în forța celor douăzeci și ceva de ani. Te vei înarma cu amabilitate, răbdare, îți vei spune că vei înțelege și vei lua aminte la toți și toate că vei învăța.

NU te previn: vei învăța!

...să te cenzurezi când ți se va spune că faci jocul unuia sau altuia despre care nici nu ai auzit, să te înroșești și să te revolți când vei auzi că ești plătit din buzunarul lui, al celui ce așteaptă de la tine să-i faci pe dată voia, să nu accepți acuzele și scuzele intolerabile, să nu provoci, să nu ridici tonul încercând să explici, să mediezi, să ascuți, să trasezi limite ferme și în final, să

fii ascultat...

...să nu te plângi...

...să accepți că tu ți-ai ales această meserie și ea implică și disprețul justițiabilului...

Poți să înțelegi acest suveran dispreț? E de înțeles?

Susțin că NU. El se grefează pe o crasă lipsă de respect, este indicatorul nivelului comun de educație și civilizație, al toleranței nejustificate, al lipsei de perspectivă și de valori, al lipsei de modele și al autosuficienței și al complexelor de inferioritate. În prea puține cazuri, ca să constituie numitorul comun, el poate fi justificat. Dacă vei găsi secretul echilibrului, vei

rezista, vei reacționa în limitele pe care ți le vei impune, te vei obișnui și cu acest rău, care -vei constata- nu este cel mai rău dintre toate(!).

Dar ai putea să te asprești. Adică să nu-ți mai pese de om, să-l disprețuiești la rândul tău, să reacționezi așa încât să te jenezi, apoi să simți un puternic impuls să-l pedepsești, să cedezi impulsului, să riști... de ce să nu spunem lucrurilor pe nume? Avem nevoie și de acest adevăr. El este livrat la pachet o dată cu profesia și mândria de a o exercita, numai că este frumos ambalat, nu-l observi decât în timp. Aceștia sunt oamenii.

Și noi suntem asemeni lor.

Judecător Iuliana CORCOVEANU
Judecătoria Sectorului 5 București

TEORIE TEORIE
PRĂCTICĂ NE ÎMBOARĂ!

Parte sau reprezentant ?

Prin această rubrică urmărim să răsturnăm mitul insurmontabilității practicii. Nu ați auzit oare de atâtea ori că una se învață la școală (și nu mă refer numai la Școala Națională de Grefieri) și alta se aplică în practică? Ei bine, lucrurile pot fi și schimbate dacă dorim aceasta și facem un efort corespunzător. Vă împărtășește această convingere un practician doar cu un an și ceva vechime în justiție și care s-a perindat în perioada menționată pe la trei instanțe de grade distincte, respectiv judecătore, tribunal și curte de apel - fiecare cu tabieturile ei, nu-i așa?

În prezentul articol aducem în discuție două noțiuni, „parte” și „reprezentant legal”, ce adeseori se suprapun în practică (vrem să credem că este vorba doar de obișnuință și nu de o confuzie). Nu de mult timp am fost întrebată de o colegă de la compartimentul citații care sunt părțile în dosarul pe care-l lucrează, mai precis pe cine trebuie să citeze în

calitate de reclamant. Era vorba de mai multe persoane în numele cărora introduseser acțiune sindicatul din care făceau parte. Dubiul colegei mele s-a născut din faptul că, deși în cererea de recurs sindicatul arată în mod clar că aceasta este introdusă în numele lui X, Y, Z etc., fără să arate că și el are interes să promoveze o astfel de cerere, în dispozitivul hotărârii atacate era indicat în calitate de reclamant sindicatul. Care este părerea voastră? Cine este până la urmă reclamant în speța respectivă? Cine trebuie citat, față de cine își va produce efectele hotărârea judecătorească pronunțată în prima instanță și în calea de atac?

Aceeași problemă am întâlnit-o și în majoritatea acțiunilor introduse de părinți pentru stabilirea pensiei de întreținere a unui minor cu o vârstă mai mică de 14 ani sau chiar având vârsta între 14 și 18 ani. Cine este parte în acest proces și, în consecință, cine trebuie citat în calitate de reclamant, minorul ori părintele său? Putem continua cu întrebările și în cazul unităților administrativ-teritoriale (comună, oraș, municipiu, județ) și a autorităților administrației publice locale, respectiv primăriile, consiliile locale și consiliile județene, dar ne vom opri aici.

continuare în pag. 6

DESPRE ORGOLII PROFESIONALE

Pe vremea uceniciei mele în INM ni s-a spus că această profesie ar fi parșivă. Nu vă gândiți pe dată la conotația peiorativă a cuvântului, cum nici noi nu ne gândeam: oameni de bună credință încercau să ne atragă atenția asupra faptului că, o dată intrați în sistem, vom fi „parazitați” de colateralele profesiei, astfel că gândurile noastre, altădată libere, vor deveni prizonierele ei. La acel moment, chiar ne doream să facem parte din sistem înțelegând să ne asumăm toate necunoscutele, într-o sfântă naivitate.

Astăzi mi-aș fi dorit pentru noi, cei de atunci, să ni se fi explicat nu numai parcursul dosarelor în instanță, judecata propriu-zisă și munca necesară pentru redactarea calitativă a hotărârilor, ci și ceea ce presupune lucrul cu oamenii. Cu oamenii cu care urmează să faci

echipă și cu oamenii cu care, prin forța împrejurărilor, vii în contact. Să se fi dat o definiție axiomatică pentru termenul „autoritate”, înainte să se facă uz de această noțiune într-o manieră defectuoasă.

CE înseamnă de fapt să ai autoritate?

Pentru voi am realizat un minisondaj de opinie și iată ce, nu cu surprindere, am aflat:

- autoritate înseamnă putere de decizie, încredere în forțele proprii;
- siguranța deciziei pe care o dai, obiectivitate cu persoanele cu care intri în contact: părți, avocați, personal auxiliar;
- forța de impunere în orice situație, recepționată ca atare și fără controverse de către cei din jur;
- tiranie, despotism;
- respect dublat de o bună pregătire profesională;
- putere, ascultare;
- formă lipsită de conținut;

- forță de convingere și adevăr în cele susținute;

- puterea de a impune respect din punct de vedere profesional și uman fără a recurge la mijloace coercitive.

Lista o puteți completa fiecare cu propria definiție, dar veți constata că, urmare a acestor accepțiuni personale și a modalității în care fiecare punem în practică „mica” noțiune, rezultatele sunt îndoielnice.

Concret, se știe că un judecător trebuie să aibă autoritate. El reprezintă Autoritatea

judecătorească... Autoritatea morală. Autoritatea profesională. Dar grefierul, cum face față atâtor autorități? Sau părțile, cum suportă ele atâta greutate? Avocații? Să mai întreb? Mai bine îmi spun direct opinia.

NU cred în

despotism, tiranie și atitudine discreționară.

Cred în armonie, echilibru și echitate. Cred în puterea sfântă a cunoașterii, a cuvântului cald, a încurajării, a recompensei. În puterea cuvântului ferm și în consecvență. În muncă și onestitate. În autocenzurare și în respect datorat - ab initio - celuilalt. Pretind aceleași lucruri.

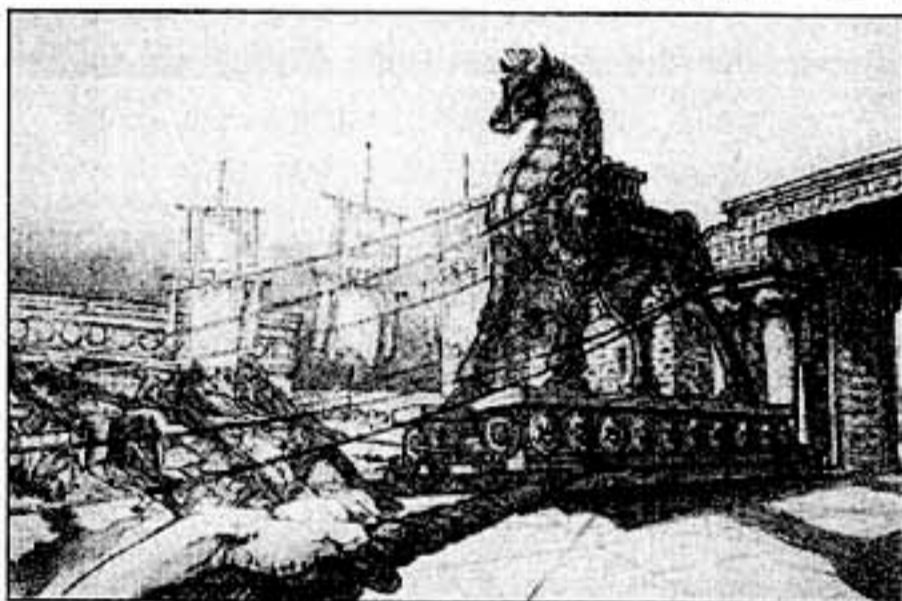
În măsura în care faci zi de zi, fără efort, dovada calității tale profesionale și umane, generezi autoritate. Nu cred că se admit jumătăți de măsură. Ceilalți, care sunt barometrul cel mai fidel al acestei „stări”, te penalizează.

Să recunoaștem în această instituție, mai mult decât în altele, orgoliul poate fi motivația cea mai puternică și deserviciul cel mai crunt, totodată. Vorbesc și despre grefier, desigur.

Am descoperit crescând aceste lucruri.

Nu ni s-a spus nimic.

judecător **Iuliana CORCOVEANU**
Judecătoria Sectorului 5 București

Nice to meet you sau În loc de bun-rămas

Pe cei care văd în titlu promisiunea descrierii unui rămas bun lacrimogen, am să încerc să-i dezamăgesc cât pot de mult. Articolul asta e, printre altele, o formă de rezistență la patetisme.

So, let's begin:

ȘCOALA NAȚIONALĂ DE GREFIERI
SEDIUL: B-dul Regina Elisabeta
DATA: 02.06.2005

PROCES-VERBAL

privind activitățile desfășurate în cadrul SNG

Încheiat azi, 2.06.2005, de numele, prenumele, calitatea, privind activitățile desfășurate de 100 de înși cu profesorii lor, în perioada 1 oct.2004 - 1 iulie 2005.

Se procedează la descrierea amănunțită a activităților desfășurate. Astfel:

1 octombrie 2004 – are loc în aula ceremonia de deschidere a anului școlar;

4 octombrie – se face repartizarea pe grupe. Cu această ocazie se nasc cele mai interesante întrebări, care se aud timp de o săptămână pe la toate seminariile: cum vă numiți ? de ce ați venit și de unde ați aflat de SNG? câți dintre voi știți ce presupune meseria de grefier? ce așteptați de la SNG? Recomandare pentru cursanții promoției viitoare: faceți-vă o casetă cuprinzând mențiunile mai sus arătate!

aproximativ mijlocul lunii octombrie – după o campanie electorală tumultuoasă se alege șeful de an. S-a dovedit a fi până la urmă un om foarte răbdător care a știut să facă față volumului imens de lucru (și nu numai) cu care s-a confruntat;

tot în aceeași perioadă, ia ființă, în urma unei instigări, celebra revistă a școlii, botezată subtil "Grefieru". Ceea ce ar trebui să conțină ea, nu știe nimeni.

are loc prima ședință de redacție. Sunt respinse din start rubricile „Big Brother” și „Horoscop”, care și așa erau de natură subversivă.

15 – 30 octombrie – umează două săptămâni de practică, ocazie cu care se nasc primele eseuri la deontologie. Unele dintre ele, reușite. Altele vor sta la baza unor prietenii durabile între cursanții SNG și grefierii din instanțe;

1 noiembrie – ne întoarcem la școală și învățăm să facem o încheiere. Merge mai greu la început, dar nu ne panicăm.

noiembrie – decembrie 2004 – ne perfecționăm în arta încheierilor și deontologie;

început de decembrie – se pregătește apariția primului număr (ediție princeps) din "Grefieru". Toată redacția umblă bezmetică cu articole ce necesită reformulări, așezări în pagină, virgule și poze, între laboratorul de info de la 3 și birourile instigatorilor (se reține forma participăției principale a instigării, care absoarbe pe cea a complicității). Din respect pentru colinde, se scrie și un editorial;

5 spre 6 decembrie – unii renunță la ultimul metrou și ajung acasă cu primul;

6 decembrie – iese în lume, și încă la o petrecere, "Grefieru". În aceeași zi se constată că rubricii "Box Populi" i-a fost dat să fie numai viabilă ;

tot în decembrie – apar primele note la deontologie și drepturile omului. Atunci are loc și primul seminar la dreptul familiei intitulat "Cum iubește cealaltă jumătate", desfășurat în incinta Teatrului Mic București.

17 decembrie – aprox. 4 ianuarie – vacanța de iarnă;

ianuarie 2005 – arta încheierilor se transpune în toată splendoarea în examene succesive;

1 februarie – apare numărul doi din "Grefieru". Tot atunci se încetățenește obiceiul de a călători cu ultimul metrou;

ianuarie, februarie, martie – are loc cea mai relaxantă și aerisită perioadă din istoria cursanților SNG: încheieri, examene la proceduri, drept comunitar și drept penal;

Ca atare, se impune o săptămână de vacanță.

(continuare în pag. 5)

urmare din pag. 4

Început de martie—început de mai – se merge în gașcă la practică, unde se desfășoară activități specifice. Au loc primele confruntări între încheierile de la SNG și cele din instanțe. În practică, printre altele, se învață cum se efectuează procedura desemnării unui expert: judecătorul solicită unei persoane să spună un număr de la 1 la 10. Se ridică o blondă și zice treișpe. Tot în practică se observă cum, în procesele penale, de ex. în loviri asupra membrilor de familie, folosirea aproapelui pe post de sac de box reprezintă o problemă ce ține de gustul fiecăruia, iar urma lăsată de o țigară aprinsă este și ea o chestie de rafinament;

partea frumoasă și rară este că între unii cursanți SNG și unii grefieri din instanțe se naște o relație întemeiată pe prietenie și respect reciproc;

1 aprilie – se desfășoară un examen cert, lichid și exigibil. Rezultatul reprezintă titlu executoriu;

cândva în această perioadă apare și numărul de primăvară al forumului de discuții SNG: "Grefieru".

mesajele de la căsuța poștală, inițial amenajată la et. 3 și apoi la et. 5 (împreună cu sediul SNG), dau pe dinafară;

mai 2005 – examene la drept civil, drept administrativ și testare la procedură penală. Tot atunci

se naște controversa între comunicarea minutei și a copieii de pe dispozitivul hotărârii către inculpații OV, OT, OS, TI, TA, respectiv părțile civile SC și CA;

sfârșit de mai – început de iunie – se merge constant la festivalul târgului de carte Tuborg;

se naște întrebarea pertinentă și utilă dacă vom avea timp de încă un număr din "Grefieru". Începem să facem rost de articole;

21, 23, 27 iunie – vor avea loc examene finale la dactilografie, procedură civilă și procedură penală;

s-a constatat că întreaga activitate din cadrul SNG e străbătută de un fir roșu: *principiul ubicuității*;

1 iulie – vor avea loc repartițiile. Plânsete... de bucurie. Zăhărâtă viață!

2,3,4 iulie – se citește pe tren, cu metoda oarbă, revista "Grefieru".

bine ați venit în sistem...

nu vă panicați!

ss (aproape) indescifrabil...

Andreea TĂTARU

Când spui iubire

*Am visat că sunt un fluturaș
Care se preface că nu poate să zboare
Am visat nestăvilit la lumina unei clipe
De iubire sfântă și adevărată.
Într-o vară târzie ce trecuse în taină
Apoi în toamnă
Poate și-n iarnă, când strănutam șoapte de
dor și nimeni nu m-a auzit
Și atunci am uitat să visez
Dar mi-a mai rămas speranța care și ea,
Pe datorie, m-a condamnat la post și rugăciune.
Inima mea de gheață nu s-a topit
Și nu, nu m-am rugat.
Privirea mea îmbătătită, acum, de o fantezie pustie
n-am putut să o mai ridic spre cer
Pentru a-mi cere iertare, să nu mai mor
A nu știu câta oară, în mintea mea, din dragoste
Și n-aș fi vrut să mă mint
Că mai pot zbura, că mai pot visa.
Dar am spus iubire
Când pomii n-au uitat să înflorească
Și doar ale tale buze dulci îmi murmurară zborul
Într-un vis de primăvară
Ce o dată cu noi se împlinește.*

Constantin MORĂREȚ

Cuvânt de... "La revedere!"

Au trecut 9 luni, mai precis 270 de zile, sau 6.480 de ore, sau 388.800 de minute, sau (și asta e ultimul), 23.328.000 de secunde din viața noastră la SNG. Un sfârșit și, totodată, și un nou început! Ce ne așteaptă? Vom vedea!

Ce-am câștigat? În primul rând, experiență profesională. Și îndrăznesc să cred că și umană. S-a trezit în unii spiritul de competiție, chiar și cu puțină invidie și nițică îngâmfare, alții au devenit conștiincioși nevoie mare, fie la învățat, fie la cuceriri, iar alții s-au redescoperit și au realizat că au puterea de a se autodepăși.

Ca un bilanț, am apreciat:

- perioada de școlarizare;
- programa teoretică bine concepută;
- stagiile de practică optim amplasate;
- evaluarea continuă (te ține în priză);
- cadrele didactice, care, cu siguranță, trebuie să fie practicieni (și pe viitor, de ce nu, și absolvenți ai școlii);
- coordonarea, îndrumarea, ocrotirea, apropierea.

Mici carențe remediabile:

- examenele să fie luna;
- practică unitară în ceea ce privește stilul, forma de redactare și cerințele structurii unei încheieri și consens

între îndrumători cu privire la notare;

- insist asupra practicii, e nevoie de un plan stabilit din timp cu cei de la instanțe, cu caiet de prezentă, cu fișe de evaluare, cu persoane de la fiecare compartiment ce să se ocupe de cursanți efectiv prin: descrierea activității, prezentarea dosarelor existente, punerea la treabă, asigurarea tuturor materialelor utile întocmirii registrelor de practică (asta și în funcție de interes), răspunsul la toate întrebările posibile.

Cu privire la cazare și burse mai mari, sarcina asta rămâne viitoarelor generații de rezolvat ...

Una peste alta, vorba poetului: „Toate-s vechi și nouă toate.../Ce e scris și pentru noi/Bucuroși le-om duce toate/De e pace, de-i război!”

Înainte de a pune punct vă mai spun: fiți înțelepți și munciiți cu dăruire, nu tolerați, intrigi, minciuni și bârfe, să faceți o „echipă” solidă cu judecătorii (jos dictatura!), să vă fie drumul vieții lin și frumos ca o poveste!

Multă baftă!

Și acum gata, pe cai... și la treabă!

Dar întâi... măcar o lună de VACANȚĂ!

EVA DIN D*EVA

urmărire din pag. 2

Am făcut referire mai sus la două noțiuni fără să le arătăm și conținutul. Ce înțelegem prin "parte" într-un proces civil? (Nu vom avea în vedere procesul penal, întrucât în practică nu am întâlnit confuzia celor doi termeni juridici, "parte" și "reprezentant legal").

Pe scurt, "parte" (reclamant/pârât, apelant, recurent, contestator, revizuent, intimat) este persoana care pretinde în fața instanței de judecată un drept ori justifică un interes și care are capacitate și calitate procesuală. Potrivit dispozițiilor art. 41 alin. 1 C.p.c. "Orice persoană care are folosința drepturilor civile poate să fie parte în judecată". Spre deosebire de "parte", "reprezentantul legal" este persoana căreia legea îi dă împuternicirea de a sta în proces în numele persoanei reprezentate (care este parte). De altfel, chiar prevederile art. 42 C.p.c. fac referire la reprezentarea anumitor părți. Potrivit acestui text "Persoanele care nu au exercițiul drepturilor lor nu pot sta în judecată decât dacă sunt reprezentate, asistate ori autorizate în chipul arătat în legile sau statutele care

rânduiesc capacitatea sau organizarea lor". Astfel de legi sunt: Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și juridice, Legea nr. 504/2003 a sindicatelor, Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale etc.

În acest articol nu ne-am oprit asupra noțiunii de reprezentant convențional -avocat, consilier juridic, procurator -deoarece în practică aceste persoane nu se confundă cu partea care le-a dat împuternicirea de reprezentare și/sau asistare.

Probabil vă întrebați de ce oare am insistat asupra distincției acestor două noțiuni. Principalul motiv este acela că nu putem neglija consecințele confuziei lor. Astfel, legalitatea procedurii de citare se stabilește în funcție de părțile din proces și nu în funcție de reprezentanții lor, legali ori convenționali. Știm că potrivit dispozițiilor art. 101 alin. 10 din Hotărârea nr. 159/2004 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară a instanțelor judecătorești "grefierul... comunică modul în care s-a îndeplinit procedura de citare a persoanelor chemate la proces"; potrivit disp. art. 85 C.p.c. "Judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât

după citarea sau înfățișarea părților, afară numai dacă legea nu dispune altfel.", iar potrivit disp. art. 107 C.p.c. "Președintele (completului) va amâna judecarea pricinii ori de câte ori constată că partea care lipsește nu a fost citată cu respectarea cerințelor prevăzute de lege sub pedeapsa nulității." În relație directă cu ceea ce am arătat mai sus, comunicarea actelor procedurale (citații, hotărâri judecătorești etc.) se face părților, exceptând situația când părțile își aleg domiciliul la reprezentanții lor sau la altă persoană în condițiile disp. art. 93 C.p.c. Nu e de neglijat nici faza executării silite, în hotărârea judecătorească ce constituie titlu executoriu, fiind necesar să se menționeze părțile cu privire la care se va face executarea, și nu reprezentanții acestora.

În concluzie, considerăm că rigoarea teoriei trebuie să se regăsească și în practică, termenii juridici având un conținut precis stabilit de actele normative și de literatura de specialitate.

grefier gr.III, Ionela BOCA,
Curtea de Apel București,
Secția a VII-a

Norah Jones

! ! Acest album reprezintă prima mea încercare de a face ceva care să iasă din standardele clasice ale jazz-ului. El a însemnat compunerea și interpretarea unor cântece la care am lucrat împreună cu prietenii din formația mea. Prima încercare de a fi eu însămi. ! !

Acum vreo doi ani am dat drumul cu scepticism pe MTV Romania. Găsesc o melodie ca de pe altă lume, total diferită de ceea ce se difuzează în mod obișnuit cam pe toate canalele de muzică. Din fericire, la scurt-timp, dau peste aceeași piesă pe VH-1 care o va difuza pentru o perioadă de câteva luni în heavy rotation. Și atunci, pentru câteva minute, cum ar spune o prietenă, m-am îmbogățit sufletește. Cu acea ocazie am aflat numele cântecului: „Don't know why” și pe cel al artistului: Norah Jones. „Don't know why” face parte de pe albumul de debut al Norei Jones, *Come away with me*, apărut în 2002, album ce a primit nu mai puțin de 8 premii Grammy, vânzându-se în peste 20 de milioane de exemplare.

Norah Jones (voce, pian) și-a dezvoltat stilul muzical unic constând în jazz, pop tradițional cu accente de blues, folk și country în mare parte datorită felului în care a fost crescută. S-a născut la 30 martie 1979 în New York. Este fiica cântărețului indian, celebru la vremea lui, Ravi Shankar, dar crește în liniște alături de mama sa în Texas, ascultând muzica lui Bill Evans și Billie Holiday, muzică ce, după cum afirmă, o intrigă și acum, dar îi dă și o stare de liniște și confort.

Urmează cursurile liceului de arte vizuale în Dallas, unde explorează muzica jazz, perioadă în care primește și două premii Beat Student pentru „Cel mai bun vocalist de muzică jazz” și „Cea mai bună compoziție originală”. În 1997, după terminarea liceului, se înscrie la colegiu cu intenția de a primi o bursă pentru a studia jazz-ul și pianul la Universitatea din Dallas. După doi ani de colegiu, pleacă la New York, acceptând oferta unui prieten de a-i subînchiria locuința în perioada verii. Aici începe să cânte în diverse cluburi și, cu toate că avea de gând să-și termine studiile, atmosfera din cafenelele și cluburile unde se cântă jazz se dovedește a fi prea puternică, Norah rămânând la New York. Și bine face. În această perioadă cântă cu formația de trip-hop electronic, Wax Poetic, dar își formează și propriul grup din care fac parte Jesse Harris

(compozitor și chitarist), Lee Alexander (bass) și Dan Rieser (tobe). În octombrie 2000, grupul în componența de mai sus, înregistrează câteva demo-uri pentru casa de discuri Blue Note la cererea producătorilor acesteia care o văzuseră pe Norah cântând într-unul din cluburi. Datorită acestor demo-uri, Norah Jones semnează contractul cu Blue Note, casă de discuri care promovează muzica jazz. După un an de muncă apare albumul *Come away with me*, produs de Craig Street și de legendarul producător Arif Mardin cu care au colaborat, printre alții, Aretha Franklin, Dusty Springfield și Bee Gees. Lansat la începutul lui 2002, *Come away with me* captează atenția publicului și a specialiștilor cu piese precum „Don't know why”, „Come away with me”, „Lonestar”, „Turn me on”, „One flight down”, „I've got to see you again”. Aici ar merita a fi trecute practic toate piesele albumului deoarece nu se poate vorbi în acest caz de 1-2 hituri și de restul, fiind vorba de un album omogen, surprinzător prin frumusețea fiecărei melodii, a aranjamentelor muzicale și a modului de interpretare care însufletește melodii aparținând unei alte perioade (anii '30) și care le conferă continuitate și valabilitate. Albumul conține piese compuse de Norah Jones, Jesse Harris și Craig Street, piese care stau alături de clasicele „Cold, Cold heart” și „Lonestar”. Cine a ascultat cât de cât melodiile lui Billie Holiday îi va regăsi cu siguranță influența în acest album. Ceea ce nu va găsi vor fi preluările motă-mot, neprelucrate, a unor piese clasice de jazz. *Come away with me* nu este nici pe departe un album clasic de jazz, ci este rezultatul dintre jazz, blues, folk, country, pop și talentul vocal al Norei Jones. Faptul că albumul a primit nu mai puțin de 8 premii Grammy și s-a vândut în peste 20 de milioane de copii, spune multe despre cum este apreciată în SUA și peste tot în lume singura artă de origine americană: jazz-ul.

La câțiva timp de la lansarea acestui album pe piață el putea fi auzit peste tot: la televiziune, radio, în gări și aeroporturi, chestie care pe Norah Jones, așa cum declară într-un interviu, începuse să o exaspereze. Melodiile acesteia aparținând, la început, oarecum unei mișcări underground, ajunseseră să facă parte, ba chiar să devină ceea ce se numește mainstream

(adică exact ceea ce elitele ajung să disprețuiască la un moment dat, neavându-se în vedere calitatea produselor culturale, ci simplul fapt că sunt cunoscute și prețuite de prea multă lume). În România, cel mai adesea, această muzică a putut fi ascultată prin intermediul canalelor de muzică MTV și VH-1 și în nici un caz atât de des încât să poată crea fie obsesii, fie plictis, nedevenind nici pe departe mainstream. În 2004, Norah Jones înregistrează cu aceeași echipă cel de-al doilea album numit *Feels like home*. Și pe acest album, alături de piese noi, apar noi aranjamente ale unor piese ale anilor '70. Se regăsesc influențele de blues și country, acompaniate de nelipsitul pian și de vocea Norei Jones: simplă, lipsită de griji, senzuală.

Norei îi place să cânte live și să se acompanieze cu pianul. Declară că este fan înrăit Aretha Franklin, Billie Holiday și Stevie Wonder și că ceea ce reiese din discurile ei nu-i exprimă cu adevărat personalitatea, nefiind o ființă melancolică, ci una veselă și plină de energie. Ține însă să precizeze că îi place foarte mult genul de muzică melancolică pe care o cântă.

Ca și Coldplay, cu diferențele de rigoare între o trupă rock și o artistă care cântă blues și jazz, Norah pur și simplu nu vrea să-și arate întreaga forță a plămânilor, afirmând că pentru ea este mai puternică nuanța muzicală decât volumul.

Muzica Norei Jones a fost comparat de unii critici cu... sunetele unei sălcii care își deschide brațele pentru a primi briza vântului de iunie. Nefiind o fire poetică nu pot spune decât că această muzică nu este doar un fundal pe care-l poți folosi pentru a estompa alte zgomote, de unde și nevoia de a o asculta cu atenție și plăcere... din nou.

Andreea TĂTARU

Mărturie	Pustiu	Care-s anchetați!	Întrebare		Statură	Calomniat	Persoană în proces
Lipsire de libertate	Abstractă	Cântărețe la noi	În triod		Pelsoj (pl.)	Cuvânt	A zblera
				Justete			
				Ansamblu la roți			
Renunțări la bunuri				Ședință cu toți membrii			
Întrare pe fir				Netel			
		Țin de imagine		N		Toc gol	
		Confine sare				Lung în gât	
Mistuite de foc		S	În era neozolcă				
Deținute			Armăsar pe litoral				
					Curgel		Defecte morale
					A planta		
Întăritat				Împăcat (fig.)			
Armă albă				Document			Gest mecanic
			Prins în șoselei		Dovedit		
					Zigot		
Licit la centrul Marele nimic		Sunt bănuțori					
			Poartă ochelaril			E un Insucces	

PERLE DIN INSTANȚĂ

● Obligarea pârâtului la plata acestuia la plata sumei e 3,5 milioane lei, reprezentând vătămarea gravă corporală - cu sechele-, având ca urmare și efectul de slujire fizică, pricinuită de animalele sale, respectiv cei 2 câini periculoși, toți locuind la curte, câinii fiind mai mult slobozi, cea ce este contrar normelor.

● În speranța că doamna președinte va realiza că cel puțin în cauza de față este vorba despre un OM rațional (nu de o vită rumegătoare) și își va schimba stilul de lucru (era să scriu „modus operandi”), eu îmi fac datoria de a fi civilizat și i-a mulțumit in anticipo. Mulțumesc pentru răbdare și atenție.

● Contestație: subsemnatul... vă aduc la cunoștință următoarele: În ziua de ... la orele... am venit de la petrecere cu soția mea, am găsit porțile deschise de la curtea unde locuiesc, eu le-am închis și am pus în poartă un tumberau cu gunoi ca semn să închidă porțile că are 3 mașini familia Bulat și intră, iese cu mașinile și nu le închide.

● Am intrat în casă și m-am culcat. A venit peste mine unde locuiesc familia Bulat cu 5 persoane, Bulat tata, fiu, ginere, soție și fiica și au început să mă înjure și să mă jignească față de copiii mei, dar arăt că înainte de aceste discuții a dat telefon la oamenii lor din poliție, așa cum s-au exprimat că au oameni cu grade mari și mă pune bine că am fost martor la fiul lui, care a fost prins de către Circa 6 Poliție că fura din mașinile parcate. La aceste discuții am ieșit din camera mea și ne-am jignit reciproc. Când au intrat organele de poliție ei m-au jignit că am fost arestat, lucru adevărat, în anul 1962 pentru neglijență în serviciu acum 35 de ani. Eu i-am scuipat și înjurat fiind în casa mea. Poliția m-a amendat 800.000 lei, fiind tot ei martori.

REDAȚIA ... PENTRU ULTIMA OARĂ ÎN ACEASTĂ FORMULĂ
ANDREEA, ANA, ANCA, ADELA, DENIS, EUGEN, EVA, MARIUS, SORIN, VERA
COORDONATOR
JUDECĂTOR TANIA BĂDIN